

МІЖАМЕРИКАНСЬКА КОНВЕНЦІЯ СТОСОВНО ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ПРО УТРИМАННЯ

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття 1

Метою цієї Конвенції є встановлення права, що застосовується до зобов'язань про утримання, юрисдикції та міжнародного процесуального співробітництва у випадку, коли особа, яка має право на утримання (кредитор), має постійне або звичайне місце проживання в одній Державі-учасниці, а боржник має постійне або звичайне місце проживання або майно чи дохід в іншій Державі-учасниці.

Ця Конвенція застосовується до зобов'язань про утримання дитини у зв'язку з її неповноліттям та зобов'язань про утримання подружжя, що виникають внаслідок шлюбних відносин між подружжям або колишнім подружжям.

Під час підписання, ратифікації або приєднання до Конвенції Держава може заявити, що вона обмежує сферу дії Конвенції зобов'язаннями про утримання дитини.

Стаття 2

Для цілей цієї Конвенції, дитиною вважається будь-яка особа до досягнення вісімнадцятирічного віку. Однак положення цієї Конвенції застосовуються також до осіб, які мають право на утримання після досягнення вказаного віку згідно з правом, що застосовується відповідно до статей 6 та 7.

Стаття 3

Під час підписання, ратифікації або приєднання до Конвенції або після набрання нею чинності Держава може заявити, що Конвенція застосовується до зобов'язань про утримання інших кредиторів, і може зазначити ступінь споріднення або інший юридичний зв'язок, що вимагається її законодавством для того, щоб особа була кредитором або боржником у зобов'язаннях про утримання.

Стаття 4

Будь-яка особа, незалежно від громадянства, раси, статі, релігії, батьківства, місця походження, імміграційного статусу або будь-яких інших відмінностей, має право на утримання.

Стаття 5

Рішення, ухвалені на підставі цієї Конвенції, не впливають на питання батьківства й сімейних відносин між кредиторами та боржниками у

зобов'язанні про утримання. Однак у випадках, коли це доречно, такі рішення можуть бути використані як доказ.

ПРАВО, ЩО ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ

Стаття 6

Зобов'язання про утримання, а також визначення кредитора або боржника у зобов'язаннях про утримання регулюються тим правом, яке компетентний орган вважає найбільш сприятливим для кредитора серед таких:

- а) правом Держави постійного або звичайного місця проживання кредитора;
- б) правом Держави постійного або звичайного місця проживання боржника.

Стаття 7

Право, що застосовується відповідно до статті 6, визначає:

- а) розмір утримання, що підлягає сплаті, та строки і умови сплати;
- б) особу, яка має право подавати позов про утримання в інтересах кредитора; та
- с) будь-які інші умови, необхідні для реалізації права на утримання.

ЮРИСДИКЦІЯ

Стаття 8

За вибором кредитора позови про утримання можуть розглядатися судовими або адміністративними органами:

- а) Держави постійного або звичайного місця проживання кредитора;
- б) Держави постійного або звичайного місця проживання боржника; або
- с) Держави, з якою боржник пов'язаний особистими зв'язками такими як володіння майном, отримання доходу або отримання матеріальних вигод.

Незважаючи на положення цієї статті, судовий або адміністративний орган іншої Держави також має юрисдикцію, якщо відповідач з'явився до нього і не оскаржує його юрисдикцію.

Стаття 9

Позови про збільшення розміру утримання можуть розглядатися будь-яким органом, зазначеним у статті 8. Позови про припинення виплати або зменшення розміру утримання розглядаються органами, якими було визначено розмір утримання.

Стаття 10

Утримання має бути співмірним з потребами кредитора та фінансовими можливостями боржника.

Якщо судовий або адміністративний орган, відповідальний за виконання або забезпечення дії судового рішення, вживає заходів забезпечення або встановлює виконання судового рішення у меншому розмірі, ніж запитувалося, то права кредитора не повинні бути цим порушені.

МІЖНАРОДНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття 11

Рішення про утримання, ухвалені в одній Державі-учасниці, виконуються в інших Державах-учасниках у разі, якщо вони відповідають таким вимогам:

а) судовий або адміністративний орган, який ухвалив рішення, мав юрисдикцію згідно зі статтями 8 та 9 цієї Конвенції розглядати та вирішувати справу;

б) рішення та документи, що додаються до нього відповідно до цієї Конвенції, належним чином перекладені офіційною мовою Держави, в якій рішення має бути виконано;

с) у разі необхідності, рішення та додані до нього документи засвідчені відповідно до законодавства Держави, в якій рішення має бути виконано;

д) рішення та додані до нього документи засвідчені відповідно до законодавства Держави походження;

е) відповідачу було вручено повідомлення або він був викликаний у належний юридичний спосіб, що за змістом є еквівалентним способу, встановленому законодавством Держави, в якій рішення має бути виконано;

ф) сторони мали можливість реалізувати право на захист;

г) рішення є остаточними в Державі, в якій їх було ухвалено. Оскарження такого рішення не відкладає його виконання.

Стаття 12

Клопотання про виконання рішення має містити:

а) засвідчену копію рішення;

б) засвідчені копії документів, необхідних для підтвердження відповідності пунктам «е» та «ф» статті 11;

с) засвідчена копія документа, який підтверджує, що рішення про утримання є остаточним або оскаржується.

Стаття 13

Відповідність зазначеним вище вимогам встановлюється безпосередньо компетентним органом, від якого запитується виконання, який опрацьовує його невідкладно, повідомляє боржнику і, у разі необхідності, відповідному

державному органу та слухає справу, не переглядаючи її по суті. У разі оскарження рішення, таке оскарження не зупиняє дії заходів забезпечення або стягнення чи виконання.

Стаття 14

Від особи, яка має право на утримання, не може вимагатись жодної застави будь-якого виду у зв'язку з її іноземним громадянством або постійним чи звичайним проживанням в іншій Державі.

Звільнення особи, яка має право на утримання, від сплати судових витрат у Державі-учасниці за місцем подання позову про утримання визнається в Державі-учасниці за місцем вимоги про визнання або виконання. Держави-учасниці зобов'язуються надавати безоплатну правову допомогу особам, які мають право на звільнення від судових витрат.

Стаття 15

Судові або адміністративні органи Держав-учасниць вживають та виконують відповідно до обґрунтованого запиту від сторони або працівника дипломатичного представництва чи консульської установи тимчасові або невідкладні заходи територіального характеру, метою яких є забезпечення рішення за позовом про утримання, розгляд якого триває чи очікується.

Ці положення застосовуються будь-якими компетентними юрисдикційними органами за умови, що відповідні майно або дохід, яких стосується запит, знаходяться в межах території, на якій вживаються ці заходи.

Стаття 16

Задоволення запиту про тимчасові або запобіжні заходи не означає ні визнання юрисдикції запитуючого органу, ні зобов'язання визнати чинність або виконати рішення про утримання, пред'явленого для виконання.

Стаття 17

Тимчасові рішення про утримання та проміжні судові рішення про утримання, включаючи рішення, ухвалені судами, що розглядають справи про визнання шлюбу недійсним, розлучення, окреме проживання та подібні справи, виконуються компетентним органом, навіть якщо вони можуть бути оскаржені в апеляційному порядку в Державі їх ухвалення.

Стаття 18

Під час підписання, ратифікації або приєднання до Конвенції Держава може заявити, що юрисдикція судів та провадження стосовно визнання іноземних рішень про утримання визначаються її процесуальним законодавством.

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 19

Держави-учасниці докладають усіх зусиль для забезпечення, наскільки це можливо, тимчасового утримання дітей з інших Держав-учасниць, залишених без піклування на їхній території.

Стаття 20

Держави-учасниці сприяють переказу коштів, що сплачуються відповідно до цієї Конвенції.

Стаття 21

Положення цієї Конвенції не можуть тлумачитися як такі, що обмежують права особи, яка має право на утримання, відповідно до права держави суду.

Стаття 22

У виконанні іноземних судових рішень або у застосуванні іноземного права, передбаченого цією Конвенцією, може бути відмовлено у разі, якщо запитувана Держава-учасниця вважає, що таке виконання або застосування явно суперечить її основам правопорядку (публічному порядку).

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 23

Ця Конвенція відкрита для підписання Державами Членами Організації Американських Держав.

Стаття 24

Ця Конвенція підлягає ратифікації. Ратифікаційні грамоти здаються на зберігання Генеральному секретаріату Організації Американських Держав.

Стаття 25

Ця Конвенція залишається відкритою для приєднання будь-якою іншою Державою. Документи про приєднання здаються на зберігання Генеральному секретаріату Організації Американських Держав.

Стаття 26

Кожна держава може під час підписання, ратифікації або приєднання висловити застереження до цієї Конвенції за умови, що кожне застереження стосується одного або декількох окремих положень та не є несумісним з предметом та цілями цієї Конвенції.

Стаття 27

Якщо Держава-учасниця має дві або більше територіальних одиниць, в яких до питань, що регулюються цією Конвенцією, застосовуються різні правові системи, вона може під час підписання, ратифікації або приєднання заявити, що ця Конвенція поширюється на всі її територіальні одиниці або тільки на одну чи більше з них.

Така заява може бути змінена подальшими заявами, в яких буде чітко вказано територіальні одиниці або одиниці, в яких застосовується Конвенція. Такі подальші заяви передаються Генеральному секретаріату Організації Американських Держав та набирають чинності на тридцятий день з дати їх отримання.

Стаття 28

У разі, якщо Держава, в якій стосовно зобов'язань про утримання дитини діють дві або більше правових систем, що застосовуються в різних територіальних одиницях:

а) будь-яке посилення на постійне або звичайне місце проживання у цій Державі означає посилення на постійне або звичайне місце проживання в територіальній одиниці такої Держави;

б) будь-яке посилення на право Держави постійного або звичайного місця проживання розуміється як посилення на право територіальної одиниці, в якій дитина має своє постійне або звичайне місце проживання.

Стаття 29

Серед Держав-членів Організації Американських Держав, які є Сторонами цієї Конвенції та Гаазьких конвенцій від 02 жовтня 1973 року про визнання і виконання рішень стосовно зобов'язань про утримання та про право, що застосовується до зобов'язань про утримання, застосовується ця Конвенція.

Однак Держави-учасниці можуть укласти двосторонні угоди для надання пріоритету застосуванню Гаазьких конвенцій від 02 жовтня 1973.

Стаття 30

Ця Конвенція не обмежує ні положення існуючих або майбутніх двосторонніх чи багатосторонніх договорів із цього питання, укладених Державами-учасницями, ні більш сприятливу практику, якої ці Держави дотримуються у зазначеній сфері.

Стаття 31

Ця Конвенція набирає чинності на тридцятий день з дати здачі на зберігання другої ратифікаційної грамоти.

Для кожної Держави, яка ратифікує або приєднується до Конвенції після здачі на зберігання другої ратифікаційної грамоти, Конвенція набирає

чинності на тридцятий день після здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про приєднання цієї Державою.

Стаття 32

Ця Конвенція залишається чинною протягом невизначеного періоду часу, але будь-яка з Держав-учасниць може денонсувати її. Документи про денонсацію здаються на зберігання Генеральному секретаріату Організації Американських Держав. Через рік після дати здачі документа про денонсацію Конвенція припиняє дію для Держави, яка її денонсувала, але залишається чинною для інших Держав-учасниць.

Стаття 33

Оригінал цієї Конвенції, тексти якої англійською, іспанською, португальською та французькою мовами є рівноавтентичними, здається на зберігання Генеральному секретаріату Організації Американських Держав, який надсилає засвідчені копії її тексту Секретаріату Організації Об'єднаних Націй для реєстрації та публікації відповідно до статті 102 Статуту ООН. Генеральний секретаріат Організації Американських Держав повідомляє Державам-членам цієї Організації й Державам, які приєдналися до Конвенції, про підписання, здачу на зберігання ратифікаційних грамот, документів про приєднання або денонсацію, а також застереження, якщо вони є. Він також передає заяви, передбачені цією Конвенцією.

НА ПОСВІДЧЕННЯ ЧОГО ті, що нижче підписалися, повноважні представники, належним чином на те уповноважені їхніми урядами, підписали цю Конвенцію.

ВЧИНЕНО В М. МОНТЕВІДЕО, СХІДНА РЕСПУБЛІКА УРУГВАЙ, п'ятнадцятого липня тисяча дев'ятсот вісімдесят дев'ятого року.

INTER-AMERICAN CONVENTION ON SUPPORT OBLIGATIONS

INTER-AMERICAN CONVENTION ON SUPPORT OBLIGATIONS

SCOPE

Article 1

The purpose of this Convention is to establish the law applicable to support obligations and to jurisdiction and international procedural cooperation when the support creditor is domiciled or habitually resides in one State Party and the debtor is domiciled or habitually resides or has property or income in another State Party.

This Convention shall apply to child support obligations owed because of the child's minority and to spousal support obligations arising from the matrimonial relationship between spouses or former spouses.

When signing, ratifying, or acceding to this Convention, a State may declare that it restricts the scope of the Convention to child support obligations.

Article 2

For the purposes of this Convention, a child shall be any person below the age of eighteen years. However, the benefits of this Convention shall also apply to those who, having attained that age, continue to be entitled to support under the applicable law prescribed by Articles 6 and 7.

Article 3

When signing, ratifying or acceding to this Convention or after it has taken effect, a State may declare that it shall apply to support obligations in favor of other creditors, and may indicate the degree of kinship or other legal relationship required by its law for a person to be a support creditor or debtor.

Article 4

Any person, without regard to nationality, race, sex, religion, parentage, place of origin, immigration status or any other distinction, is entitled to receive support.

Article 5

Decisions rendered pursuant to this Convention shall be without prejudice to questions of parentage and family relationships between support creditors and debtors. Where relevant, however, such decisions may be used as evidence.

APPLICABLE LAW

Article 6

Support obligations, as well as the definition of support creditor and debtor, shall be governed by whichever of the following laws the competent authority finds the most favorable to the creditor:

- a. That of the State of domicile or habitual residence of the creditor;
- b. That of the State of domicile or habitual residence of the debtor.

Article 7

The applicable law pursuant to Article 6 shall determine:

- a. The amount of support due and the timing of and conditions for payment;
- b. Who may bring a support claim on behalf of the creditor; and
- c. Any other condition necessary for enjoyment of the right to support.

JURISDICTION

Article 8

At the option of the creditor, support claims may be heard by the following judicial or administrative authorities:

- a. Those of the State of domicile or habitual residence of the creditor;
- b. Those of the State of domicile or habitual residence of the debtor; or
- c. Those of the State to which the debtor is connected by personal links such as possessing property, receiving income or obtaining financial benefits.

Notwithstanding the provisions of this article, a judicial or administrative authority of another State shall also have jurisdiction if the defendant appears before it without challenging its jurisdiction.

Article 9

Actions to increase the amount of support may be heard by any of the authorities mentioned in Article 8. Actions to discontinue or reduce support shall be heard by the authorities of the State that set the amount of support.

Article 10

Support shall be commensurate with both the need of the creditor and the financial resources of the debtor.

Should a judicial or administrative authority responsible for enforcing or securing the effectiveness of a judgment order provisional measures or provide for execution of judgment in an amount lower than requested, the rights of the creditor shall not thereby be impaired.

INTERNATIONAL PROCEDURAL COOPERATION

Article 11

Support orders of one State Party shall be enforced in other States Parties if they meet the following requirements:

- a. The judicial or administrative authority issuing the order had jurisdiction under Articles 8 and 9 of this Convention to hear and decide the matter;
- b. The order and the documents attached thereto required under this Convention have been duly translated into the official language of the State in which the order is to be enforced;
- c. As necessary, the order and the documents attached thereto have been certified in accordance with the law of the State in which the order is to be enforced;
- d. They have been certified in accordance with the law of the State of origin;
- e. The defendant was served with notice or was summoned to appear in due legal form substantially equivalent to that established by the law of the State in which the order is to be enforced;
- f. The parties had the opportunity to present their defense;
- g. The orders are final in the State in which they were rendered. A pending appeal from such order shall not delay its enforcement.

Article 12

A request for enforcement of an order shall include the following:

- a. A certified copy of the order;
- b. Certified copies of the documents needed to prove compliance with Article 11.e and 11.f;
- c. A certified copy of a document showing that the support order is final or is being appealed.

Article 13

Compliance with the above requirements shall be ascertained directly by the competent authority from which enforcement is sought, which shall proceed summarily, giving notice to the debtor and, where necessary, to the appropriate public agency and holding a hearing without reopening the merits. Should the enforcement decision be appealable, the appeal shall not suspend provisional measures or such collection or enforcement orders as may be in effect.

Article 14

No security of any kind may be required from the support creditor because of his foreign nationality or his domicile or habitual residence in another State.

An in forma pauperis waiver of court costs granted to a support creditor in the State Party where he brought his action for support shall be recognized in the State Party where recognition or enforcement is sought. The States Parties undertake to provide free legal assistance to the beneficiaries of such waivers.

Article 15

The judicial or administrative authorities of the States Parties shall order and carry out, pursuant to a well-founded request of a party or through the respective diplomatic agent or consular officer, provisional or urgent measures that are territorial in nature and whose purpose is to secure the outcome of a pending or anticipated support claim.

These provisions shall apply whatever authorities may have jurisdiction, so long as the property or income concerned is to be found within the territory where the action is brought.

Article 16

The granting of a request for provisional or precautionary measures shall imply neither recognition of jurisdiction of the requesting authority nor a commitment to recognize the validity of, or enforce, a support order presented for enforcement.

Article 17

Temporary support orders and interlocutory support judgments, including those rendered by courts hearing annulment, divorce, separation and similar cases, shall be enforced by the competent authority, although they may be subject to appeal in the State where rendered.

Article 18

Upon signing, ratifying or acceding to the Convention, a State may declare that its procedural law will govern jurisdiction of the courts and the proceedings for recognition of a foreign support order.

GENERAL PROVISIONS

Article 19

The States Parties shall endeavor to provide, as far as they are able, temporary support to children from other States abandoned in their territory.

Article 20

The States Parties undertake to facilitate the transfer of funds required for compliance with this Convention.

Article 21

The provisions of this Convention may not be construed in such a way as to restrict the rights of the support creditor under the law of the forum.

Article 22

The enforcement of foreign judgments or application of foreign law prescribed by this Convention may be refused when the requested State Party considers such enforcement or application manifestly contrary to its fundamental principles of public policy (ordre public).

FINAL PROVISIONS

Article 23

This Convention shall be open for signature by the Member States of the Organization of American States.

Article 24

This Convention is subject to ratification. The instruments of ratification shall be deposited with the General Secretariat of the Organization of American States.

Article 25

This Convention shall remain open for accession by any other State. The instruments of accession shall be deposited with the General Secretariat of the Organization of American States.

Article 26

Each State may, at the time of signature, ratification or accession, make reservations to this Convention, provided that the reservation concerns one or more specific provisions and is not incompatible with the purpose and fundamental objectives of this Convention.

Article 27

If a State has two or more territorial units in which different systems of law apply in relation to the matters dealt with in this Convention, it may, at the time of signature, ratification or accession, declare that this Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them.

Such declaration may be modified by subsequent declarations, which shall expressly indicate the territorial unit or units to which the Convention applies. Such subsequent declarations shall be transmitted to the General Secretariat of the Organization of American States, and shall become effective thirty days after the date of their receipt.

Article 28

In the case of a State that, with respect to child support obligations, has two or more systems of law applicable in different territorial units:

- a. Any reference to the domicile or habitual residence in that State refers to domicile or habitual residence in a territorial unit of that State;
- b. Any reference to the law of the State of domicile or habitual residence refers to the law of the territorial unit in which the child has its domicile or habitual residence.

Article 29

Among Member States of the Organization of American States that are parties to this Convention and to the Hague Conventions of October 2, 1973 on the recognition and enforcement of decisions relating to maintenance obligations and on the law applicable to maintenance obligations, this Convention shall prevail.

However, States Parties may enter into bilateral agreements to give priority to the application of the Hague Conventions of October 2, 1973.

Article 30

This Convention shall limit neither the provisions of existing or future bilateral or multilateral conventions on this subject entered into by the States Parties, nor the more favorable practices that those States may observe in this area.

Article 31

This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of deposit of the second instrument of ratification.

For each State ratifying or acceding to the Convention after the deposit of the second instrument of ratification, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

Article 32

This Convention shall remain in force indefinitely, but any of the States Parties may denounce it. The instrument of denunciation shall be deposited with the General Secretariat of the Organization of American States. After one year from the date of deposit of the instrument of denunciation, the Convention shall no longer be in force for the denouncing State, but shall remain in force for the other States Parties.

Article 33

The original instrument of this Convention, the English, French, Portuguese and Spanish texts of which are equally authentic, shall be deposited with the General Secretariat of the Organization of American States, which shall forward an authenticated copy of its text to the Secretariat of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of its Charter. The General Secretariat of the Organization of American States shall notify the Member States of the Organization and the States that have acceded to the Convention of the signatures, deposits of instruments of ratification, accession and denunciation, as well as of reservations, if any. It shall also transmit the declarations provided for in this Convention.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned Plenipotentiaries, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

DONE AT MONTEVIDEO, EASTERN REPUBLIC OF URUGUAY, this fifteenth day of July, one thousand nine hundred and eighty-nine.

CONVENTION INTERAMERICAINE SUR LES OBLIGATIONS ALIMENTAIRES

CONVENTION INTERAMERICAINE SUR LES OBLIGATIONS ALIMENTAIRES

CHAMP D'APPLICATION

Article premier

La présente Convention a pour but de déterminer le droit applicable aux obligations alimentaires ainsi que la compétence et la coopération internationale en matière de procédure, lorsque le créancier d'aliments a son domicile ou sa résidence habituelle dans un Etat partie et le débiteur d'aliments a son domicile ou sa résidence habituelle, ses biens ou ses revenus dans un autre Etat partie.

La présente Convention s'applique aux obligations alimentaires envers des mineurs qui ont cette qualité et à celles qui découlent des relations matrimoniales entre époux ou ceux qui avaient ce statut.

Au moment de la signature et de la ratification de la présente Convention ou de l'adhésion à celle-ci, les Etats peuvent déclarer qu'ils limiteront ses effets aux obligations alimentaires envers les mineurs.

Article 2

Aux effets de la présente Convention, est considérée comme mineure toute personne qui n'a pas encore atteint l'âge de 18 ans. Sans préjudice de ce qui précède, les avantages de cette Convention s'étendront à toute personne qui, après avoir atteint cet âge, continue d'être un créancier de prestations alimentaires conformément à la législation applicable prévue aux articles 6 et 7.

Article 3

Au moment de souscrire et de ratifier la présente Convention ou d'y adhérer, ainsi qu'après son entrée en vigueur, les Etats parties peuvent déclarer que celle-ci s'applique aux obligations alimentaires envers d'autres créanciers; ils pourront aussi faire ressortir le degré de parenté ou d'autres liens légaux qui déterminent la qualité de créancier et de débiteur d'aliments aux termes de leurs propres législations.

Article 4

Toute personne a le droit de recevoir des aliments, sans acception de nationalité, de race, de sexe, de religion, de filiation, d'origine ou de statut d'immigration et sans autre acception.

Article 5

Les décisions prises en application de la présente Convention ne préjugent pas des liens de filiation et de famille entre le créancier et le débiteur d'aliments. Néanmoins, de telles décisions peuvent servir d'élément de preuve, le cas échéant.

DROIT APPLICABLE

Article 6

Les obligations alimentaires ainsi que les qualités de créancier et de débiteur d'aliments sont régies par la législation qui, de l'avis de l'autorité compétente, s'avère la plus favorable à l'intérêt du créancier, à savoir:

- a) la législation de l'Etat du domicile ou de la résidence habituelle du créancier;
- b) la législation de l'Etat du domicile ou de la résidence habituelle du débiteur.

Article 7

Sont régies par le droit applicable, conformément à l'article 6, les questions suivantes relatives:

- a) au montant de la créance alimentaire et aux délais et conditions fixés pour son versement;
- b) à la détermination des personnes qui sont habilitées à introduire une réclamation en aliments en faveur du créancier, et
- c) aux autres conditions requises pour l'exercice du droit aux aliments.

COMPETENCE DANS LA SPHERE INTERNATIONALE

Article 8

Sont compétents à l'échelle internationale pour connaître des réclamations alimentaires, au choix du créancier, les autorités judiciaires suivantes:

- a) le juge ou l'autorité de l'Etat du domicile ou de la résidence habituelle du créancier;
- b) le juge ou l'autorité de l'Etat du domicile ou de la résidence habituelle du débiteur;
- c) le juge avec lequel le débiteur entretient des rapports personnels comme, par exemple, la possession de biens, la perception de revenus ou l'obtention d'avantages économiques.

Sous réserve des dispositions du présent article, sont réputées également compétentes les autorités judiciaires et administratives d'autres Etats, à la condition que le défendeur dans une instance ait accepté de comparaître sans contester la compétence de ce tribunal.

Article 9

Sont compétentes pour connaître des actions d'augmentation de la pension alimentaire les autorités mentionnées à l'article 8. Sont compétentes pour connaître des actions de suspension de la pension alimentaire, ainsi que de sa réduction, les autorités qui ont été saisies de la fixation de la pension.

Article 10

Le montant de la pension alimentaire doit être proportionnel aux besoins du créancier ainsi qu'aux moyens de celui qui doit verser la pension.

Lorsque le juge ou l'autorité chargée d'assurer le versement de la pension ou l'exécution de la décision adopte des mesures provisoires ou fixe la pension à un montant inférieur au montant demandé, les droits du créancier devront être préservés.

COOPERATION INTERNATIONALE EN MATIERE DE PROCEDURE

Article 11

Les décisions étrangères concernant les obligations alimentaires ont une efficacité extraterritoriale dans les Etats parties lorsqu'elles réunissent les conditions ci-après:

- a) le juge ou le tribunal qui rend la décision jouit de la compétence internationale voulue conformément aux articles 8 et 9 de la présente Convention pour connaître d'une question et rendre une décision la concernant;
- b) la décision et les pièces annexées qui doivent être soumises selon les termes de la présente Convention sont dûment traduites dans la langue officielle de l'Etat où elles doivent produire leurs effets;
- c) la décision et les documents sont dûment légalisés conformément à la législation de l'Etat où ils doivent produire leurs effets lorsque cela s'avère nécessaire;
- d) les décisions et les pièces annexées ont bénéficié de l'exequatur requis pour qu'elles soient réputées authentiques dans leur Etat d'origine;
- e) le défendeur a été notifié ou a été dûment cité à comparaître aux termes de la loi et selon des modalités substantiellement similaires à celles qui ont été acceptées par la législation de l'Etat dans lequel la décision doit produire ses effets;
- f) la défense des parties a été assurée;
- g) les décisions ont caractère exécutoire dans l'Etat où elles ont été rendues. Dans les cas où un recours a été introduit, on ne pourra pas surseoir à l'exécution de la décision.

Article 12

Les pièces à l'appui qui s'avèrent indispensables pour assurer l'exécution des décisions sont les suivantes:

- a) une copie certifiée conforme de la décision;
- b) une copie certifiée conforme des pièces nécessaires attestant que les dispositions des alinéas e et f de l'article 11 ont été appliquées;
- c) une copie certifiée conforme de la formule établissant que la décision est exécutoire ou qu'une action en recours a été introduite.

Article 13

Il incombe directement au juge qui doit connaître de l'exécution de vérifier le respect des conditions précédentes. Ce juge statuera en référé, convoquera la partie débitrice à comparaître par voie de citation personnelle, et l'entendra avec la participation du Ministère public. Il ne révisera pas le fond de la question. Si la décision a fait l'objet d'un appel, l'introduction du recours ne suspendra ni les mesures provisoires, ni les mesures d'exécution, ni le recouvrement.

Article 14

Aucun type de caution n'est exigé du créancier d'aliments du fait qu'il possède la nationalité étrangère ou a son domicile ou sa résidence habituelle dans un autre Etat.

L'assistance judiciaire déclarée en faveur du créancier dans l'Etat partie où il a introduit sa réclamation est reconnue dans l'Etat partie où a pris effet la reconnaissance ou l'exécution. Les Etats parties s'engagent à fournir l'assistance judiciaire à ceux qui sont habilités à la recevoir.

Article 15

Les autorités compétentes des Etats parties à la présente Convention ordonnent et exécutent, sur la demande motivée d'une partie ou de l'agent diplomatique ou consulaire compétent, les mesures provisoires ou d'urgence qui ont un caractère territorial et dont le but est de garantir l'aboutissement d'une réclamation en aliments pendante ou sur le point d'être introduite.

Les dispositions précédentes s'appliquent à n'importe quelle juridiction internationale compétente lorsque l'actif ou les revenus visés par la mesure se trouvent sur le territoire où la mesure a été prise.

Article 16

L'exécution de mesures provisoires ou conservatoires n'implique pas la reconnaissance de la compétence internationale du tribunal requérant, ni l'engagement de reconnaître la validité de la décision rendue ou de procéder à son exécution.

Article 17

Les décisions interlocutoires et les mesures provisoires en matière de pension alimentaire, y compris celles arrêtées par les juges qui connaissent des jugements de divorce, de nullité, de séparation de corps ou autres espèces de nature similaire à ceux-ci, sont exécutées par l'autorité compétente, bien que ces décisions ou mesures provisoires soient sujettes à des recours en appel dans l'Etat où elles ont été arrêtées.

Article 18

Les Etats parties à la présente Convention peuvent indiquer au moment de la signer, de la ratifier ou d'y adhérer, que leur code de procédure déterminera la compétence des tribunaux et régira le processus de reconnaissance de la décision adoptée.

DISPOSITIONS GENERALES

Article 19

Les Etats parties s'engagent à fournir une assistance alimentaire provisoire dans la mesure de leurs moyens, aux mineurs d'un autre Etat qui se trouvent abandonnés sur leur territoire.

Article 20

Les Etats parties s'engagent à faciliter les virements de fonds découlant de l'application de la présente Convention.

Article 21

Les dispositions de la présente Convention ne peuvent être interprétées comme portant atteinte aux droits dont jouit le créancier d'aliments conformément à la législation du for.

Article 22

L'exécution des décisions étrangères ou l'application du droit étranger prévu dans la présente Convention peuvent être refusées lorsque l'Etat partie à l'exécution ou à l'application, selon le cas, considère qu'une telle mesure est manifestement contraire aux principes fondamentaux de son ordre public.

DISPOSITIONS FINALES

Article 23

La présente Convention est ouverte à la signature des Etats membres de l'Organisation des Etats Américains.

Article 24

La présente Convention sera ratifiée. Les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétariat général de l'Organisation des Etats Américains.

Article 25

La présente Convention reste ouverte à l'adhésion de tout autre Etat. Les instruments d'adhésion seront déposés auprès du Secrétariat général de l'Organisation des Etats Américains.

Article 26

Chaque Etat peut formuler des réserves à la présente Convention au moment de la signer, de la ratifier ou d'y adhérer, à la condition que la réserve porte sur une ou plusieurs dispositions particulières et qu'elle ne soit pas incompatible avec les buts et objectifs fondamentaux de la présente Convention.

Article 27

Les Etats parties qui comportent deux ou plusieurs unités territoriales où différentes législations régissent les questions qui font l'objet de la présente Convention, peuvent au moment de la signer, de la ratifier ou d'y adhérer, déclarer que celle-ci s'appliquera dans toutes leurs unités territoriales, dans une seule, ou dans plusieurs d'entre elles.

Les déclarations de cette nature peuvent être modifiées aux termes d'une déclaration ultérieure qui mentionnera expressément l'unité territoriale ou les unités territoriales auxquelles s'appliquera désormais la Convention. Les déclarations ultérieures seront notifiées au Secrétariat général de l'Organisation des Etats Américains et prendront effet trente jours après leur réception.

Article 28

Au regard d'un Etat qui connaît en matière d'obligations alimentaires, deux ou plusieurs systèmes de droit applicables dans des unités territoriales différentes:

- a) toute référence au domicile ou à la résidence habituelle dans cet Etat vise le domicile ou la résidence habituelle dans une unité territoriale de cet Etat;
- b) toute référence à la loi de l'Etat du domicile ou de la résidence habituelle vise la loi de l'unité territoriale dans laquelle le mineur a son domicile ou sa résidence habituelle.

Article 29

Les dispositions de la présente Convention prévaudront dans les relations des Etats membres de l'Organisation des Etats Américains parties à la présente Convention et aux Conventions de La Haye du 2 octobre 1973 concernant la reconnaissance et l'exécution de décisions relatives aux obligations alimentaires en faveur des mineurs, et concernant la loi applicable aux obligations alimentaires.

Cependant, les Etats parties peuvent convenir bilatéralement que les Conventions de La Haye du 2 octobre 1973 seront appliquées à titre prioritaire.

Article 30

La présente Convention ne porte pas atteinte aux dispositions des Conventions qui auront été souscrites dans ce domaine ou qui seront souscrites à l'avenir, par la voie bilatérale ou multilatérale, par les Etats parties, ou aux pratiques plus favorables que ces Etats peuvent suivre en la matière.

Article 31

La présente Convention entrera en vigueur le trentième jour à compter de la date du dépôt du deuxième instrument de ratification.

A l'égard de chaque Etat qui ratifie la Convention, ou y adhère, après le dépôt du deuxième instrument de ratification, la Convention entrera en vigueur le trentième jour à compter de la date du dépôt par cet Etat de son instrument de ratification ou d'adhésion.

Article 32

La présente Convention aura une durée indéfinie. Toutefois, chacun des Etats parties pourra la dénoncer. L'instrument de dénonciation sera déposé auprès du Secrétariat général de l'Organisation des Etats Américains. A l'expiration de l'année qui suit le dépôt de l'instrument de dénonciation, la Convention cessera de produire ses effets à l'égard de l'Etat qui l'aura dénoncée mais demeurera en vigueur à l'égard des autres Etats parties.

Article 33

L'original de la présente Convention dont les textes français, anglais, espagnol, et portugais font également foi, sera déposé auprès du Secrétariat général de l'Organisation des Etats Américains, lequel en enverra copie certifiée conforme au Secrétariat des Nations Unies, conformément à l'article 102 de la Charte des Nations Unies. Le Secrétariat général de l'Organisation des Etats Américains notifiera aux Etats membres de cette Organisation et aux Etats qui auront adhéré à la Convention les signatures, dépôts d'instruments de ratification, d'adhésion et de dénonciation, ainsi que les réserves, s'il y en a, relatives à la Convention. Il leur transmettra également les déclarations prévues dans la présente Convention.

EN FOI DE QUOI, les Plénipotentiaires soussignés dûment autorisés à cet effet par leurs gouvernements respectifs, ont signé la présente Convention.

FAIT A MONTEVIDEO, REPUBLIQUE ORIENTALE DE L'URUGUAY, le quinze juillet mil neuf cent quatre-vingt-neuf.

CONVENÇÃO INTERAMERICANA SOBRE OBRIGAÇÃO ALIMENTAR

CONVENÇÃO INTERAMERICANA
SOBRE OBRIGAÇÃO ALIMENTAR

ÂMBITO DE APLICAÇÃO

Artigo 1

Esta Convenção tem como objeto a determinação do direito aplicável à obrigação alimentar, bem como à competência e à cooperação processual internacional, quando o credor de alimentos tiver seu domicílio ou residência habitual num Estado Parte e o devedor de alimentos tiver seu domicílio ou residência habitual, bens ou renda em outro Estado Parte.

Esta Convenção aplicar-se-á às obrigações alimentares para menores considerados como tal e às obrigações derivadas das relações matrimoniais entre cônjuges ou ex-cônjuges.

Os Estados poderão declarar, ao assinar ou ratificar esta Convenção, ou a ela aderir, que a mesma se limita à obrigação alimentar para menores.

Artigo 2

Para os efeitos desta Convenção, serão consideradas menores as pessoas que não tiverem completado a idade de dezoito anos. Sem prejuízo do antes exposto, os benefícios desta Convenção serão estendidos aos que, havendo completado essa idade continuem a ser credores de prestação de alimentos, de conformidade com a legislação aplicável prevista nos artigos 6 e 7.

Artigo 3

Os Estados, ao assinar ou ratificar esta Convenção, ou a ela aderir, bem como depois de a mesma entrar em vigor, poderão declarar que a Convenção se aplicará a obrigações alimentares em favor de outros credores. Poderão declarar também o grau de parentesco ou outros vínculos legais que determinam a qualidade do credor e do devedor de alimentos, em suas respectivas legislações.

Artigo 4

Toda pessoa tem direito a receber alimentos sem distinção de nacionalidade, raça, sexo, religião, filiação, origem, situação migratória ou qualquer outro tipo de discriminação.

Artigo 5

As decisões adotadas em aplicação desta Convenção não prejudgam as relações de filiação e de família entre o credor e o devedor de alimentos. No entanto, essas decisões poderão servir de elemento probatório, quando for pertinente.

DIREITO APLICÁVEL

Artigo 6

A obrigação alimentar, bem como as qualidades de credor e de devedor de alimentos, serão reguladas pela ordem jurídica que, a critério da autoridade competente, for mais favorável ao credor, dentre as seguintes:

- a) ordenamento jurídico do Estado de domicílio ou residência habitual do credor;
- b) ordenamento jurídico do Estado de domicílio ou residência habitual do devedor.

Artigo 7

Serão regidas pelo direito aplicável, de conformidade com o artigo 6, as seguintes matérias:

- a) a importância do crédito de alimentos e os prazos e condições para torná-lo efetivo;
- b) a determinação daqueles que podem promover a ação de alimentos em favor do credor; e
- c) as demais condições necessárias para o exercício do direito a alimentos.

COMPETÊNCIA NA ESFERA INTERNACIONAL

Artigo 8

Têm competência, na esfera internacional, para conhecer das reclamações de alimentos, a critério do credor:

- a) o juiz ou autoridade do Estado de domicílio ou residência habitual do credor;
- b) o juiz ou autoridade do Estado de domicílio ou residência habitual do devedor;
- c) o juiz ou autoridade do Estado com o qual o devedor mantiver vínculos pessoais, tais como posse de bens, recebimento de renda ou obtenção de benefícios econômicos.

Sem prejuízo do disposto neste artigo, serão consideradas igualmente competentes as autoridades judiciárias ou administrativas de outros Estados, desde que o demandado no processo tenha comparecido sem objetar a competência.

Artigo 9

Tem competência para conhecer da ação de aumento de alimentos, qualquer uma das autoridades mencionadas no artigo 8. Tem competência para conhecer da ação de cessação ou redução da pensão alimentícia, as autoridades que tiverem conhecido da fixação dessa pensão.

Artigo 10

Os alimentos devem ser proporcionais tanto à necessidade do alimentário, como à capacidade financeira do alimentante.

Se o juiz ou a autoridade responsável pela garantia ou pela execução da sentença adotar medidas cautelares ou dispuser a execução num montante inferior ao solicitado, ficarão a salvo os direitos do credor.

COOPERAÇÃO PROCESSUAL INTERNACIONAL

Artigo 11

As sentenças estrangeiras sobre obrigação alimentar terão eficácia extraterritorial nos Estados Partes, se preencherem os seguintes requisitos:

- a) que o juiz ou autoridade que proferiu a sentença tenha tido competência na esfera internacional, de conformidade com os artigos 8 e 9 desta Convenção, para conhecer do assunto e julgá-lo;

- b) que a sentença e os documentos anexos, que forem necessários de acordo com esta Convenção, estejam devidamente traduzidos para o idioma oficial do Estado onde devam surtir efeito;
- c) que a sentença e os documentos anexos sejam apresentados devidamente legalizados, de acordo com a lei do Estado onde devam surtir efeito, quando for necessário;
- d) que a sentença e os documentos anexos sejam revestidos das formalidades externas necessárias para serem considerados autênticos no Estado de onde provenham;
- e) que o demandado tenha sido notificado ou citado na devida forma legal, de maneira substancialmente equivalente àquela admitida pela lei do Estado onde a sentença deva surtir efeito;
- f) que se tenha assegurado a defesa das partes;
- g) que as sentenças tenham caráter executório no Estado em que forem proferidas. Quando existir apelação da sentença, esta não terá efeito suspensivo.

Artigo 12

Os documentos de comprovação indispensáveis para solicitar o cumprimento das sentenças são os seguintes:

- a) cópia autenticada da sentença;
- b) cópia autenticada das peças necessárias para comprovar que foram cumpridas as alíneas g e f do artigo 11; e
- c) cópia autenticada do auto que declarar que a sentença tem caráter executório ou que foi apelada.

Artigo 13

A verificação dos requisitos acima indicados caberá diretamente ao juiz a quem corresponda conhecer da execução, o qual atuará de forma sumária, com audiência da parte obrigada, mediante citação pessoal e com vista do Ministério Público, sem examinar o fundo da questão. Quando a decisão for apelável, o recurso não suspenderá as medidas cautelares, nem a cobrança e execução que estiverem em vigor.

Artigo 14

Do credor de alimentos não poderá ser exigido nenhum tipo de caução por ser de nacionalidade estrangeira ou ter seu domicílio ou residência habitual em outro Estado.

O benefício de justiça gratuita, declarado em favor do credor de alimentos no Estado Parte onde tiver feito sua reclamação, será reconhecido no Estado Parte onde for efetuado o reconhecimento ou a execução. Os Estados Partes comprometem-se a prestar assistência judiciária às pessoas que gozam do benefício de justiça gratuita.

Artigo 15

As autoridades jurisdicionais dos Estados Partes nesta Convenção ordenarão e executarão, mediante pedido fundamentado de uma das partes ou através do agente diplomático ou consular correspondente, as medidas cautelares ou de urgência que tenham caráter territorial e cuja finalidade seja assegurar o resultado de uma reclamação de alimentos pendente ou por ser instaurada.

Isso se aplicará qualquer que seja a jurisdição internacionalmente competente, desde que o bem ou a renda objeto da medida se encontrem no território onde ela for promovida.

Artigo 16

O cumprimento de medidas cautelares não implicará o reconhecimento da competência na esfera internacional do órgão jurisdicional requerente, nem o compromisso de reconhecer a validade ou de proceder à execução da sentença que for proferida.

Artigo 17

As decisões interlocutórias e as medidas cautelares proferidas com relação a alimentos, inclusive as proferidas pelos juizes que conheçam dos processos de anulação, divórcio ou separação de corpos, ou outros de natureza semelhante, serão executadas pela autoridade competente, embora essas decisões ou medidas cautelares estejam sujeitas a recursos de apelação no Estado onde foram proferidas.

Artigo 18

Os Estados poderão declarar, ao assinar ou ratificar esta Convenção, ou a ela aderir, que será seu direito processual que regerá a competência dos tribunais e o processo de reconhecimento da sentença estrangeira.

DISPOSIÇÕES GERAIS

Artigo 19

Na medida de suas possibilidades, os Estados Partes procurarão prestar assistência alimentar provisória aos menores de outro Estado que se encontrarem abandonados em seu território.

Artigo 20

Os Estados Partes comprometem-se a facilitar a transferência dos recursos devidos pela aplicação desta Convenção.

Artigo 21

As disposições desta Convenção não poderão ser interpretadas de modo a restringir os direitos que o credor de alimentos tiver de conformidade com a lei do foro.

Artigo 22

Poderá recusar-se o cumprimento de sentenças estrangeiras ou a aplicação do direito estrangeiro previstos nesta Convenção, quando o Estado Parte do cumprimento ou da aplicação o considerar manifestamente contrário aos princípios fundamentais de sua ordem pública.

DISPOSIÇÕES FINAIS

Artigo 23

Esta Convenção ficará aberta à assinatura dos Estados membros da Organização dos Estados Americanos.

Artigo 24

Esta Convenção está sujeita a ratificação. Os instrumentos de ratificação serão depositados na Secretaria-Geral da Organização dos Estados Americanos.

Artigo 25

Esta Convenção ficará aberta à adesão de qualquer outro Estado. Os instrumentos de adesão serão depositados na Secretaria-Geral da Organização dos Estados Americanos.

Artigo 26

Cada Estado poderá formular reservas a esta Convenção no momento de assiná-la, de ratificá-la ou de a ela aderir, contanto que a reserva verse sobre uma ou mais disposições específicas e não seja incompatível com o objeto e os fins fundamentais da Convenção.

Artigo 27

Os Estados Partes que tiverem duas ou mais unidades territoriais em que vigorem sistemas jurídicos diferentes com relação a questões de que trata esta Convenção poderão declarar, no momento da assinatura, ratificação ou adesão, que a Convenção se aplicará a todas as suas unidades territoriais ou somente a uma ou mais delas.

Tais declarações poderão ser modificadas mediante declarações ulteriores, que especificarão expressamente a unidade ou unidades territoriais a que se aplicará esta Convenção. Tais declarações ulteriores serão transmitidas à Secretaria-Geral da Organização dos Estados Americanos e surtirão efeito trinta dias depois de recebidas.

Artigo 28

No que se refere a um Estado que, em matéria de obrigação alimentar para menores, tiver dois ou mais sistemas de direito, aplicáveis em unidades territoriais diferentes:

- a) qualquer referência à residência habitual nesse Estado diz respeito à residência habitual em uma unidade territorial desse Estado;
- b) qualquer referência à lei do Estado da residência habitual diz respeito à lei da unidade territorial na qual o mesmo tem sua residência habitual.

Artigo 29

Esta Convenção regerá para os Estados membros da Organização dos Estados Americanos que forem Partes nesta Convenção e nos convênios de Haia, de 2 de outubro de 1973, sobre reconhecimento e eficácia de sentenças relacionadas com obrigação alimentar para menores e sobre a lei aplicável à obrigação alimentar.

Entretanto, os Estados Partes poderão convir entre si, de forma bilateral, a aplicação prioritária dos convênios de Haia de 2 de outubro de 1973.

Artigo 30

Esta Convenção não restringirá as disposições de convenções que sobre esta mesma matéria tiverem sido assinadas ou que venham a ser assinadas de forma bilateral ou multilateral pelos Estados Partes, nem as práticas mais favoráveis que esses Estados observarem sobre a matéria.

Artigo 31

Esta Convenção entrará em vigor no trigésimo dia a partir da data em que houver sido depositado o segundo instrumento de ratificação.

Para cada Estado que ratificar a Convenção ou a ela aderir depois de haver sido depositado o segundo instrumento de ratificação, a Convenção entrará em vigor no trigésimo dia a partir da data em que esse Estado houver depositado o seu instrumento de ratificação ou adesão.

Artigo 32

Esta Convenção vigorará por prazo indefinido, mas qualquer dos Estados Partes poderá denunciá-la. O instrumento de denúncia será depositado na Secretaria-Geral da Organização dos Estados Americanos. Transcorrido um ano, contado a partir da data do depósito do instrumento de denúncia, cessarão os efeitos da Convenção para o Estado denunciante, continuando ela subsistente para os demais Estados Partes.

Artigo 33

O instrumento original desta Convenção, cujos textos em espanhol, francês, inglês e português são igualmente autênticos, será depositado na Secretaria-Geral da Organização dos Estados Americanos, que enviará cópia autenticada do seu texto, para registro e publicação, à Secretaria das

Nações Unidas, de conformidade com o artigo 102 de sua Carta constitutiva. A Secretaria-Geral da Organização dos Estados Americanos notificará os Estados membros desta Organização e os Estados que houverem aderido à Convenção, as assinaturas, depósitos de instrumentos de ratificação, de adesão e de denúncias, bem como as reservas que houver. Também lhes transmitirá as declarações que estiverem previstas nesta Convenção.

EM FÉ DO QUE, os plenipotenciários abaixo assinados, devidamente autorizados por seus respectivos governos, assinam esta Convenção.

FEITA NA CIDADE DE MONTEVIDÉU, República Oriental do Uruguai, no dia 15 de julho de mil novecentos e oitenta e nove.

CONVENCION INTERAMERICANA SOBRE OBLIGACIONES ALIMENTARIAS

CONVENCION INTERAMERICANA SOBRE
OBLIGACIONES ALIMENTARIAS

AMBITO DE APLICACION

Artículo 1

La presente Convención tiene como objeto la determinación del derecho aplicable a las obligaciones alimentarias, así como a la competencia y a la cooperación procesal internacional, cuando el acreedor de alimentos tenga su domicilio o residencia habitual en un Estado Parte y el deudor de alimentos tenga su domicilio o residencia habitual, bienes o ingresos en otro Estado Parte.

La presente Convención se aplicará a las obligaciones alimentarias respecto de menores por su calidad de tales y a las que se deriven de las relaciones matrimoniales entre cónyuges o quienes hayan sido tales.

Los Estados podrán declarar al suscribir, ratificar o adherir a esta Convención que la restringen a las obligaciones alimentarias respecto de menores.

Artículo 2

A los efectos de la presente Convención se considerará menor a quien no haya cumplido la edad de dieciocho años. Sin perjuicio de lo anterior, los beneficios de esta Convención se extenderán a quien habiendo cumplido dicha edad, continúe siendo acreedor de prestaciones alimentarias de conformidad a la legislación aplicable prevista en los Artículos 6 y 7.

Artículo 3

Los Estados al momento de suscribir, ratificar o adherir a la presente Convención, así como con posterioridad a la vigencia de la misma, podrán declarar que esta Convención se aplicará a las obligaciones alimentarias en favor de otros acreedores; asimismo, podrán declarar el grado de parentesco u otros vínculos legales que determinen la calidad de acreedor y deudor de alimentos en sus respectivas legislaciones.

Artículo 4

Toda persona tiene derecho a recibir alimentos, sin distinción de nacionalidad, raza, sexo, religión, filiación, origen o situación migratoria, o cualquier otra forma de discriminación.

Artículo 5

Las decisiones adoptadas en aplicación de esta Convención no prejuzgan acerca de las relaciones de filiación y de familia entre el acreedor y el deudor de alimentos. No obstante, podrán servir de elemento probatorio en cuanto sea pertinente.

DERECHO APLICABLE

Artículo 6

Las obligaciones alimentarias, así como las calidades de acreedor y de deudor de alimentos, se regularán por aquel de los siguientes órdenes jurídicos que, a juicio de la autoridad competente, resultare más favorable al interés del acreedor:

- a. El ordenamiento jurídico del Estado del domicilio o de la residencia habitual del acreedor;
- b. El ordenamiento jurídico del Estado del domicilio o de la residencia habitual del deudor.

Artículo 7

Serán regidas por el derecho aplicable de conformidad con el Artículo 6 las siguientes materias:

- a. El monto del crédito alimentario y los plazos y condiciones para hacerlo efectivo;
- b. La determinación de quienes pueden ejercer la acción alimentaria en favor del acreedor, y
- c. Las demás condiciones requeridas para el ejercicio del derecho de alimentos.

COMPETENCIA EN LA ESFERA INTERNACIONAL

Artículo 8

Serán competentes en la esfera internacional para conocer de las reclamaciones alimentarias, a opción del acreedor:

- a. El juez o autoridad del Estado del domicilio o de la residencia habitual del acreedor;
- b. El juez o autoridad del Estado del domicilio o de la residencia habitual del deudor, o
- c. El juez o autoridad del Estado con el cual el deudor tenga vínculos personales tales como: posesión de bienes, percepción de ingresos, u obtención de beneficios económicos.

Sin perjuicio de lo dispuesto en este artículo, se considerarán igualmente competentes las autoridades judiciales o administrativas de otros Estados a condición de que el demandado en el juicio, hubiera comparecido sin objetar la competencia.

Artículo 9

Serán competentes para conocer las acciones de aumento de alimentos, cualesquiera de las autoridades señaladas en el Artículo 8. Serán competentes para conocer de las acciones de cese y reducción de alimentos, las autoridades que hubieren conocido de la fijación de los mismos.

Artículo 10

Los alimentos deben ser proporcionales tanto a la necesidad del alimentario, como a la capacidad económica del alimentante.

Si el juez o autoridad responsable del aseguramiento o de la ejecución de la sentencia adopta medidas provisionales, o dispone la ejecución por un monto inferior al solicitado, quedarán a salvo los derechos del acreedor.

COOPERACION PROCESAL INTERNACIONAL

Artículo 11

Las sentencias extranjeras sobre obligaciones alimentarias tendrán eficacia extraterritorial en los Estados Parte si reúnen las siguientes condiciones:

- a. Que el juez o autoridad que dictó la sentencia haya tenido competencia en esfera internacional de conformidad con los Artículos 8 y 9 de esta Convención para conocer y juzgar el asunto;
- b. Que la sentencia y los documentos anexos que fueren necesarios según la presente Convención, estén debidamente traducidos al idioma oficial del Estado donde deban surtir efecto;
- c. Que la sentencia y los documentos anexos se presenten debidamente legalizados de acuerdo con la ley del Estado en donde deban surtir efecto, cuando sea necesario;
- d. Que la sentencia y los documentos anexos vengán revestidos de las formalidades externas necesarias para que sean considerados auténticos en el Estado de donde proceden;
- e. Que el demandado haya sido notificado o emplazado en debida forma legal de modo sustancialmente equivalente a la aceptada por la ley del Estado donde la sentencia deba surtir efecto;
- f. Que se haya asegurado la defensa de las partes,
- g. Que tengan el carácter de firma en el Estado en que fueron dictadas. En caso de que existiere apelación de la sentencia ésta no tendrá efecto suspensivo.

Artículo 12

Los documentos de comprobación indispensables para solicitar el cumplimiento de las sentencias son los siguientes:

- a. Copia auténtica de la sentencia;

- b. Copia auténtica de las piezas necesarias para acreditar que se ha dado cumplimiento a los incisos e) y f) del artículo 11, y
- c. Copia auténtica del auto que declare que la sentencia tiene el carácter de firme o que ha sido apelada.

Artículo 13

El control de los requisitos anteriores corresponderá directamente al juez que deba conocer de la ejecución, quien actuará en forma sumaria, con audiencia de la parte obligada, mediante citación personal y con vista al Ministerio Público, sin entrar en la revisión del fondo del asunto. En caso de que la resolución fuere apelable, el recurso no suspenderá las medidas provisionales ni el cobro y ejecución que estuvieren en vigor.

Artículo 14

Ningún tipo de caución será exigible al acreedor de alimentos por la circunstancia de poseer nacionalidad extranjera, o tener su domicilio o residencia habitual en otro Estado.

El beneficio de pobreza declarado en favor del acreedor en el Estado Parte donde hubiere ejercido su reclamación, será reconocido en el Estado Parte donde se hiciere efectivo el reconocimiento o la ejecución. Los Estados Parte se comprometen a prestar asistencia judicial gratuita a las personas que gocen del beneficio de pobreza.

Artículo 15

Las autoridades jurisdiccionales de los Estados Parte en esta Convención ordenarán y ejecutarán, a solicitud fundada de parte o a través del agente diplomático o consular correspondiente, las medidas provisionales o de urgencia que tengan carácter territorial y cuya finalidad sea garantizar el resultado de una reclamación de alimentos pendiente o por instaurarse.

Lo anterior se aplicará cualquiera que sea la jurisdicción internacionalmente competente, bastando para ello que el bien o los ingresos objeto de la medida se encuentren dentro del territorio donde se promueve la misma.

Artículo 16

El otorgamiento de medidas provisionales o cautelares no implicará el reconocimiento de la competencia en la esfera internacional del órgano jurisdiccional requirente, ni el compromiso de reconocer la validez o de proceder a la ejecución de la sentencia que se dictare.

Artículo 17

Las resoluciones interlocutorias y las medidas provisionales dictadas en materia de alimentos, incluyendo aquellas dictadas por los jueces que conozcan de los procesos de nulidad, divorcio y separación de cuerpos, u otros de naturaleza similar a éstos, serán ejecutadas por la autoridad competente aun cuando dichas resoluciones o medidas provisionales estuvieran sujetas a recursos de apelación en el Estado donde fueron dictadas.

Artículo 18

Los Estados podrán declarar al suscribir, ratificar o adherir a esta Convención, que será su derecho procesal el que regulará la competencia de los tribunales y el procedimiento de reconocimiento de la sentencia extranjera.

DISPOSICIONES GENERALES

Artículo 19

Los Estados Parte procurarán suministrar asistencia alimentaria provisional en la medida de sus posibilidades a los menores de otro Estado que se encuentren abandonados en su territorio.

Artículo 20

Los Estados Parte se comprometen a facilitar la transferencia de fondos que procediere por aplicación de esta Convención.

Artículo 21

Las disposiciones de esta Convención no podrán ser interpretadas de modo que restrinjan los derechos que el acreedor de alimentos tenga conforme a la ley del foro.

Artículo 22

Podrá rehusarse el cumplimiento de sentencias extranjeras o la aplicación del derecho extranjero previstos en esta Convención cuando el Estado Parte del cumplimiento o de la aplicación, según sea el caso, lo considere manifiestamente contrario a los principios fundamentales de su orden público.

DISPOSICIONES FINALES

Artículo 23

La presente Convención estará abierta a la firma de los Estados Miembros de la Organización de los Estados Americanos.

Artículo 24

La presente Convención está sujeta a ratificación. Los instrumentos de ratificación se depositarán en la Secretaría General de la Organización de los Estados Americanos.

Artículo 25

La presente Convención quedará abierta a la adhesión de cualquier otro Estado. Los instrumentos de adhesión se depositarán en la Secretaría General de la Organización de los Estados Americanos.

Artículo 26

Cada Estado podrá formular reservas a la presente Convención al momento de firmarla, ratificarla o al adherirse a ella, siempre que la reserva verse sobre una o más disposiciones específicas y no sea incompatible con el objeto y fines fundamentales de esta Convención.

Artículo 27

Los Estados Parte que tengan dos o más unidades territoriales en las que rijan distintos sistemas jurídicos relacionados con cuestiones tratadas en la presente Convención, podrán declarar, en el momento de la firma, ratificación o adhesión, que la Convención se aplicará a todas sus unidades territoriales o solamente a una o más de ellas.

Tales declaraciones podrán ser modificadas mediante declaraciones ulteriores, que especificarán expresamente la o las unidades territoriales a las que se aplicará la presente Convención. Dichas declaraciones ulteriores se transmitirán a la Secretaría General de la Organización de los Estados Americanos y surtirán efecto treinta días después de recibidas.

Artículo 28

Respecto a un Estado que tenga en materia de obligaciones alimentarias de menores, dos o más sistemas de derecho aplicable en unidades territoriales diferentes;

- a. Cualquier referencia al domicilio o a la residencia habitual en ese Estado contempla la residencia habitual en una unidad territorial de ese Estado;
- b. Cualquier referencia a la Ley del Estado del domicilio o de la residencia habitual contempla la Ley de la unidad territorial en la que el menor tiene su residencia habitual.

Artículo 29

Entre los Estados miembros de la Organización de los Estados Americanos que fueren Partes de esta Convención y de las Convenciones de La Haya del 2 de octubre de 1973 sobre Reconocimiento y Eficacia de Sentencias relacionadas con Obligaciones Alimentarias para Menores y sobre la Ley Aplicable a Obligaciones Alimentarias, regirá la presente Convención.

Sin embargo, los Estados Parte podrán convenir entre ellos de forma bilateral la aplicación prioritaria de las citadas Convenciones de La Haya del 2 de octubre de 1973.

Artículo 30

La presente Convención no restringirá las disposiciones de convenciones que sobre esta misma materia hubieran sido suscritas, o que se suscribieran en el futuro en forma bilateral o multilateral por los Estados Partes, ni las prácticas más favorables que dichos Estados pudieren observar en la materia.

Artículo 31

La presente Convención entrará en vigor el trigésimo día a partir de la fecha en que haya sido depositado el segundo instrumento de ratificación.

Para cada Estado que ratifique la Convención o se adhiera a ella después de haber sido depositado el segundo instrumento de ratificación, la Convención entrará en vigor el trigésimo día a partir de la fecha en que tal Estado haya depositado su instrumento de ratificación o adhesión.

Artículo 32

La presente Convención regirá indefinidamente, pero cualquiera de los Estados Parte podrá denunciarla. El instrumento de denuncia será depositado en la Secretaría General de la Organización de los Estados Americanos. Transcurrido un año, contado a partir de la fecha de depósito del instrumento de denuncia, la Convención cesará en sus efectos para el Estado denunciante, quedando subsistente para los demás Estados Parte.

Artículo 33

El instrumento original de la presente Convención, cuyos textos en español, francés, inglés y portugués son igualmente auténticos, será depositado en la Secretaría General de la Organización de los Estados Americanos, la que enviará copia auténtica de su texto a la Secretaría de las Naciones Unidas, para su registro y publicación, de conformidad con el Artículo 102 de su Carta constitutiva. La Secretaría General de la Organización de los Estados Americanos notificará a los Estados miembros de dicha Organización y a los Estados que hayan adherido a la Convención, las firmas, los depósitos de instrumentos de ratificación, adhesión y denuncia, así como las reservas que hubiere. También transmitirá las declaraciones previstas en la presente Convención.

EN FE DE LO CUAL, los Plenipotenciarios infrascritos, debidamente autorizados por sus respectivos gobiernos, firman la presente Convención.

HECHA EN LA CIUDAD DE MONTEVIDEO, REPUBLICA ORIENTAL DEL URUGUAY, el día quince de julio de mil novecientos ochenta y nueve.

Гватемала

(Інтерпретаційна заява, зроблена під час підписання)

Делегація Гватемали бажає офіційно висловити своє тлумачення положень статті 11 Міжамериканської конвенції стосовно зобов'язань про утримання.

Відповідно до чинного цивільного процесуального законодавства Гватемали, яке має характер законодавства про публічний порядок та застосовується до Конвенції, для визнання екстериторіальної законної сили іноземного судового рішення вимагається, зокрема, щоб зазначене рішення не було винесене за відсутності відповідача та щоб така сама законна сила визнавалася за національними судовими рішеннями у країні, де воно було винесене.

Відповідно, щоб уникнути включення до тексту Конвенції вимог, які не застосовуються в інших країнах або знецінюватимуть одну з основних цілей цього документа, а саме міжнародне співробітництво, Гватемала розуміє пункти «е» та «f» статті 11 з точки зору її чинного процесуального законодавства, тобто, що рішення не може бути винесене за відсутності відповідача.

Крім того, у розумінні Гватемали, вимога щодо взаємної екстериторіальної законної сили рішення дотримана, коли іноземна держава, виконання судового рішення якої вимагається в Гватемалі, як Держава Гватемала, ратифікувала Конвенцію.

Мексика

(Інтерпретаційна заява, зроблена під час ратифікації Конвенції)

Уряд Мексики заявляє відповідно до статті 3 Конвенції, що вона визнає в якості кредиторів у зобов'язанні про утримання, на додаток до тих, які зазначені, співмешканців, родичів бічної лінії, таких як неповнолітні або недієздатні особи до четвертого ступеня і усиновлених відносно усиновлювача.

Обов'язок надавати утримання є взаємним. Той, хто надає таке утримання, має право вимагати його.

Панама

ЗАЯВА РЕСПУБЛІКИ ПАНАМА
ВІДПОВІДНО ДО СТАТЕЙ 3 І 18
МІЖАМЕРИКАНСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ
СТОСОВНО ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ПРО УТРИМАННЯ,
ВЧИНЕНОЇ В М. МОНТЕВІДЕО,

СХІДНА РЕСПУБЛІКА УРУГВАЙ, 15 ЛИПНЯ 1989 РОКУ

1. Республіка Панама відповідно до статті 3 зазначеної вище Конвенції і відповідно до свого національного законодавства заявляє, що утримання є фінансовим зобов'язанням, яке повинно відповідати фінансовим можливостям боржника у зобов'язанні про утримання та потребам кредитора у зобов'язанні про утримання.

Воно включає надання:

харчування, медичного обслуговування та ліків;
одягу та житла;

кошти, необхідні для отримання початкової або вищої підготовки чи навчання мистецтву або спеціальності, навіть після досягнення дитиною повноліття, максимум до двадцяти п'яти (25) років, за умови, що навчання проводиться стаціонарно і що успішність задовільна, за винятком випадків, коли особа має інвалідність, і в цьому випадку доти, доки він чи вона цього потребує;

що стосується неповнолітніх, все необхідне для їх всебічного розвитку з моменту зачаття.

Такі особи також зобов'язані надавати взаємне утримання:

подружжя;

нащадки та родичі по висхідній лінії. Брати та сестри зобов'язані надавати одне одному допомогу, необхідну для підтримання життя, лише якщо утримання неможливо отримати з будь-яких причин від боржника у зобов'язаннях з утримання, і поширюватиметься, де це буде необхідно, на утримання в освітніх цілях.

Утримання вимагається у такому порядку і якщо є дві (2) або більше сторін, зобов'язаних надавати його, від:

подружжя;

родичів по висхідній лінії найближчого ступеня спорідненості;

нащадків найближчого ступеня спорідненості;

братів та сестер, але брати та сестри, споріднені по одному з батьків, зобов'язані надавати утримання лише в останню чергу;

нащадкам та родичам по висхідній лінії надається перевага для цілей утримання в порядку спадкування по закону або правонаступництва кредитора у зобов'язанні про утримання.

Якщо сторона, яка має переважне зобов'язання з утримання, не має фінансових можливостей для повного або часткового виконання фінансового зобов'язання, то таке зобов'язання покладається повністю або частково на наступну сторону у зазначеному вище порядку.

Суддя може в якості частини рішення про розлучення винести рішення про утримання на користь того з подружжя, який не порушив подружніх обітниць, з того з подружжя, який порушив такі обітниця.

Розмір утримання визначається таким чином, щоб подружжя могло зберегти соціальний статус, який він чи вона мали під час шлюбу, і рішення про утримання скасовується, коли воно більше не потрібно, або коли отримувач утримання виходить заміж повторно. Особа, яка ще не народилася (*nasciturus*), має право на допологове утримання.

2. Крім того, Республіка Панама відповідно до статті 18 Конвенції заявляє, що процесуальне законодавство Панами регулює юрисдикцію судів та провадження у справі про визнання іноземного рішення про утримання.

Колумбія

(Заява, зроблена під час ратифікації Конвенції)

а. Республіка Колумбія заявляє, що відповідно до статті 1 Конвенції та згідно зі статтею 344 Політичної Конституції, права дітей мають перевагу над правами інших;

б. Республіка Колумбія, беручи до уваги згадані вище положення статті 3 Конвенції, зазначає, що відповідно до своєї правової системи та з урахуванням правил, передбачених нею, на додаток до кредиторів, зазначених в абзаці другому статті 1 згаданої Конвенції, вона застосовуватиметься до:

- родичів по висхідній лінії
- нащадків
- усиновлених дітей
- усиновлювачів
- братів і сестер
- особи, яка зробила значну пожертву, якщо вона не була скасована або скасована
- постійного партнера у цивільному шлюбному союзі.

Guatemala

(Interpretative declaration made at the time of signature)

The Delegation of Guatemala wishes to place on record its interpretation of the provisions of Article 11 of the Inter-American Convention on Support Obligations.

In accordance with the civil procedural law in effect in Guatemala, which has the character of public policy law and is applicable to the Convention, what is required, inter alia, for recognition of the extraterritorial validity of a foreign judgment is that said judgment not be rendered in default of the defendant and that equal validity be recognized for national judgments in the country where it was rendered.

Consequently, in order to avoid inserting in the text of the Convention requirements that are not applicable to other countries or detracting from one of the principal purposes of this instrument, namely, international cooperation, Guatemala interprets Article 11 e. and 11 f. in terms of its existing procedural law, that is, that the judgment may not be rendered in default of the defendant.

Moreover, it is Guatemala's interpretation that the requirement for reciprocal extraterritorial validity is satisfied when the foreign State execution of whose judgment is sought in Guatemala has, like the State of Guatemala, ratified the Convention.

Mexico

(Interpretative Declaration upon ratification of the Convention)

The Government of Mexico declares, in accordance with Article 3 of the Convention, that it recognizes as support creditors, in addition to those indicated, concubines, collateral kinsmen, such as minors or incompetent persons up to the fourth degree and the adopted in relation to the adopter.

The obligation to give support is reciprocal. The person giving such support in turn has the right to request it.

Panama

DECLARATIONS OF THE REPUBLIC
OF PANAMA PURSUANT TO
ARTICLES 3 AND 18 OF THE
INTER-AMERICAN CONVENTION
ON SUPPORT OBLIGATIONS,
DONE AT MONTEVIDEO,
THE EASTERN REPUBLIC OF URUGUAY,
JULY 15, 1989

1. The Republic of Panama, pursuant to Article 3 of the abovementioned Convention, and in conformity with its domestic law, declares that support is a financial obligation that shall be commensurate with the financial resources of the support debtor and the needs of the support creditor.

It includes the provision of:

Food, medical care, and medicine;

Clothing and housing;

The funds required to obtain primary or higher instruction or training in an art or trade, even after the child's majority has been attained, to a maximum of twenty-five (25) years of age, provided that studies are being pursued efficiently in terms of time and that academic performance is satisfactory, unless the individual has a profound disability, in which case for as long as he or she requires it;

In the case of minors, everything required for their comprehensive development from time of conception.

The following are also obliged to provide mutual support:

Spouses;

The ascendants and descendants. Siblings shall only be required to provide one another with the assistance required to sustain life, when required for any reason not imputable to the support debtor, and shall be extended, where in order, to support for educational purposes.

Support shall be required, where in order and where there are two (2) or more parties obliged to provide it, in the following order, from:

The spouse;

The descendants of the closest degree of consanguinity;

The ascendants, also of the closest degree of consanguinity;

The siblings, but half-brothers and sisters shall only be obliged to make support in the final order of precedence;

The ascendants and descendants shall be preferred for purposes of support in the order of intestate or legal succession from the support creditor.

If the preferred party does not have the financial resources to meet the financial obligation wholly or in part, such obligation shall be imposed totally or in part upon the next party in the abovementioned order of preference.

The judge may, as part of a divorce decree, make a support order in favor of the innocent spouse against the culpable spouse.

The amount of support shall be determined so that the spouse may conserve the social status he or she enjoyed during the marriage and the support order shall be reversed when it is no longer required, or when the beneficiary remarries. A person who is not yet born (*nasciturus*) shall have the right to prenatal support.

2. In addition, the Republic of Panama, pursuant to Article 18 of the Convention, declares that the procedural law of Panama shall govern jurisdiction of the courts and the proceedings for recognition of a foreign support order.

Colombia

(Declaration upon ratification of the Convention)

a. The Republic of Colombia states, in relation to Article 1 of the Convention, that in accordance with Article 344 of the Political Constitution, children's rights take precedence over the rights of others:

b. The Republic of Colombia, taking into account the preceding statement concerning Article 3 of the Convention, states that in accordance with its legal system and subject to the rules prescribed therein, in addition to the creditors referred to in Article 1.2 of the aforementioned Convention, which shall be applicable for:

- Descendants
- Ancestors
- Adopted children
- Adoptive parents
- Siblings
- An individual who made a substantial donation if it has not been rescinded or revoked
- A constant partner in a common-law marital union.